

Minder verdienen, meer voldoening

EEN GOEDBETAALDE BAAN KON KITTY,
EVELINE EN MARVY GESTOLEN WORDEN.
ZIJ SWITCHTEN NAAR WERK WAARIN
JE ÉCHT HET VERSCHIL KUNT MAKEN.

Orthodontist
Kitty werd
POLITIEAGENT

Kitty (41): "Als klein meisje zei ik altijd dat ik later politieagent zou worden. Helaas kwam ik op mijn zeventiende niet door de selectie van de politieacademie. Ik was te jong en had te weinig levenservaring, maar vond mezelf al heel volwassen. Teleurgesteld ging ik over op plan B: orthodontie. Op mijn leer-/werkplek leerde ik alles over beugels plaatsen. Best leuk werk dat ook nog eens goed betaalde, maar toch... Mijn droom van een baan als politieagent bleef. Vooral omdat ik graag wilde bijdragen aan een veiliger Nederland.

Door de afwijzing dacht ik jarenlang dat het werk niet voor mij was weggelegd. Totdat ik vier jaar geleden het rapport van de politie-

selectie terugvond. Lachend

las ik het terug: wat was ik inderdaad jong en onervaren!

Het was inmiddels twintig jaar later en ik stond echt anders in het leven. Wat als ik het nog

één keer zou proberen? Op zich

was ik best tevreden met mijn leven, dus als het weer niet zou lukken, zou ik er vrede mee hebben. Ik besloot de gok te wagen. Zonder dat iemand het wist, meldde ik me aan. En ik werd aangenomen!

Op Pakjesavond vertelde ik het aan mijn man, mijn kinderen en mijn ouders. Hoewel mijn gezin en vader heel blij voor me waren – ze wisten hoe graag ik politieagent wilde worden – was mijn moeder niet direct enthousiast. Omdat we net een faillissement achter de rug hadden, zag ze nogal wat beren op de weg. Natuurlijk, dat begreep ik, maar in mijn hart wist ik dat het allemaal wel goed zou komen.

In 2019 begon ik met de politieopleiding. Ook hier combineerde ik het leergedeelte met werken.

>

'Ik wilde graag
bijdragen aan een
veiliger Nederland'

Lees verder op pagina 46

'Kinderen die begrijpen
wat ik uitleg en meer willen
weten, geweldig!'

Eveline (46): "Dit is waar ik wil zijn.

Dat is wat ik dacht toen ik in 2016 voor de eerste keer les gaf op een basisschool. Ik was systeembeheerder en gaf als vrijwilliger een dagje programmeerles aan kinderen in groep acht. Geweldig om te doen, want ik merkte meteen hoeveel plezier lesgeven me gaf. Vooral toen ik zag dat de kinderen begrepen wat ik uitlegde en graag meer wilden weten. Het voelde als thuiskomen. Ik vond het zo mooi dat ik mijn kennis aan de jongere generatie mocht overdragen. Ook de kinderen waren na afloop enthousiast en onderweg naar huis dacht ik erover na: zou een overstap naar het onderwijs iets voor mij zijn?

Omdat ik het nog niet helemaal voor me zag, besloot ik mijn ict-werk te combineren met meer dagjes lesgeven aan groep zeven en acht. Hoewel ik nog mijn twijfels had over een carrièreswitch – ik vroeg me vooral af of ik het wel kon – gaf de tweede keer al meteen de doorslag. Een andere docent noemde mij 'juf Eveline' en dat gaf me zo veel energie. Wat gaaf, dacht ik. Opeens zag ik het helemaal voor me, ik als juf voor de klas.

In 2017 meldde ik me dus, naast mijn werk als systeembeheerder, aan voor de pabo. Helaas kwam ik mezelf door mijn hoogbegaafdheid en autisme in het tweede jaar al keihard tegen. Hoewel ik vroeger met een toets amper mijn best hoefde te doen voor een tien, had ik nooit geleerd hoe ik gestructureerd een opdracht kon uitvoeren. En dat moest ik vanaf het tweede jaar op de pabo wel kunnen. Steeds liep ik dus tegen hetzelfde aan. Stgelopen als juf ging me prima af, maar het leergedeelte eromheen niet. Zo frustrerend. Onderfussen had ik mijn baan al opgezegd. >

Lees verder op pagina 46

Systeem-
beheerder
Eveline stapte
over naar het
ONDERWIJS

Tv-maker
Marvy ging
de **ZORG IN**

'Dat ik er écht voor
iemand kan zijn, vind ik
heel waardevol'

Marvy (57): "Om eerlijk te zijn, vond ik mijn overstap naar de zorg doodeng. Mijn eerste dag op een gesloten afdeling voor mensen met alzheimer zal ik niet snel vergeten. Ik was pas net begonnen als zij-instromer en had totaal geen idee wat ik kon verwachten van het werken met demente ouderen. Door hun ziekte kunnen alzheimerpatiënten soms onverwachts reageren of erg in zichzelf gekeerd zijn, dus daar moest ik wel even aan wennen. Na twee dagen waren mijn angsten al verdwenen. De bewoners voor wie ik

zorgde, waren helemaal niet eng. Op een bepaalde manier kon ik juist heel mooi contact met ze

hebben. En wat ik bijzonder vond, is dat ze allen hun eigen verhaal hebben. Precies waar ik als voormalig hoofdredacteur van onder andere het tv-programma *Utopia* altijd zo geïnteresseerd in was...

Met fijne collega's maakte ik twintig jaar lang de mooiste programma's. Toch miste ik een beetje de diepgang. Ik wilde mensen niet alleen begrijpen en doorgronden, maar ook voor ze zorgen. Daarom dacht ik vaak: er moet toch meer zijn dan dit? Het antwoord vond ik tijdens de eerste corona-lockdown. Net als in veel andere branches was er aan het begin van de pandemie nogal paniek in de televisiewereld. Veel zzp'ers moesten het veld ruimen en daar was ik er één van. Toevallig kwam ik in die periode op Facebook een advertentie van een zorginstelling tegen, waarin werd gevraagd naar zij-instromers. Dat zag ik als een teken.

Werken in de zorg leek me hartstikke leuk, dus ik meldde me onmiddellijk aan. Mijn omgeving was niet verrast: ze zeiden wel vaker dat ik heel menselijk was en vonden de zorg daarom echt iets voor mij. Al snel werd ik uitgenodigd voor een gesprek en voor ik wist, was ik aangenomen voor de opleiding.

Lees verder op pagina 46

>

Kitty

Een grote verandering, want ik ging van 24 uur in de orthodontie naar 38 uur bij de politie, en dat voor hetzelfde salaris. Voor mijn gezin was het wel even wennen, maar gelukkig was ik door mijn nachtdiensten overdag vaker thuis dan voorheen. 's Nachts werken vond ik geen punt. Waar ik me wel een beetje op had verkeken, was het fysieke gedeelte van de opleiding.

Ik had nog nooit op een vechtsport gezeten, maar ineens moest ik leren om mezelf te verdedigen en om te incasseren.

Fantastisch vond ik mijn eerste dag op straat. Er waren weinig calamiteiten, maar het voelde goed dat ik eindelijk in uniform op straat liep, klaar om andere mensen te helpen. Onlangs werd ik na het afronden van mijn opleiding bevorderd tot hoofdagent, ook wel omschreven als allround politiemedewerker. Ik ben zo blij dat ik deze switch gemaakt heb, ik heb er nog geen seconde spijt van gehad!"

DEZE SWITCH HAD IK NIET KUNNEN MAKEN ZONDER... "de steun van mijn lieve en altijd begripvolle gezin!"

Eveline

Dat ik daarmee ook mijn riante salaris opgaf, vond ik nog niet eens zo erg. Ik kon in ieder geval als onderwijs-assistent en invalleerkracht voor alle groepen één tot en met acht aan de slag. Hiermee verdiende ik weliswaar een flink stuk minder, maar ik had het er graag voor over om bijvoorbeeld mijn boodschappen in een minder dure supermarkt te doen. Lesgeven is het mooiste wat er is. Vooral kinderen in het speciaal onderwijs vind ik interessant. Zij zijn vaak, net als ik vroeger, iets anders dan het gemiddelde basisschoolkind. Dat ik mijn pabo-opleiding nog niet heb afgemaakt, zie ik niet als een probleem. Ik ben zo vastberaden om volledig leerkracht te worden, dat ik op dit moment met de pabo en een basisschool in gesprek ben hoe ik onder hun begeleiding alsnog mijn diploma kan behalen. Ik zie het positief tegemoet. Als ik voor de klas sta, voel ik met heel mijn hart dat dit is wat ik moet doen. Hier ben ik voor gemaakt!"

DEZE SWITCH HAD IK NIET KUNNEN MAKEN ZONDER... "de steun van iedereen om me heen en in het bijzonder van mijn voormalige juf van de LOM-school. Omdat ik net wat anders ben, dacht zij dat werken in het onderwijs goed bij mij zou kunnen passen."

Marvy

Het fijne was dat het betaald werd door de zorginstelling. En omdat ik meteen als leerling-verzorgende aan de slag zou gaan, kreeg ik ook een salaris. Toegegeven: veel was het niet. Met mijn werk voor tv verdiende ik per week wat ik nu per maand verdien, maar daar wilde ik me niet door laten tegenhouden. Zelfs als dat betekende dat ik veel zuiniger moest gaan leven. Het geld vond ik ondergeschikt aan wat ik allemaal zou leren.

Inmiddels ben ik bijna klaar met mijn opleiding. Na negen maanden met demente ouderen te hebben gewerkt, ontwikkelde ik me daarna in de revalidatiezorg. Daar werk ik nu nog steeds en ik hoop er binnenkort echt als afgestudeerde verzorgende aan de slag te kunnen. Ik heb veel goede gesprekken met patiënten, daar haal ik zo veel inspiratie uit. Voor mij is het heel waardevol dat ik mensen de zorg kan bieden die ze op dat moment nodig hebben." ♥

DEZE SWITCH HAD IK NIET KUNNEN MAKEN ZONDER... "het vertrouwen in mezelf. Op mijn leeftijd ergens helemaal opnieuw beginnen is best spannend, maar ik durfde het aan."